

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 251

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 aprilie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 43 din 4 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și ale art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400/2002, precum și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.....	1-4		
Decizia nr. 132 din 3 aprilie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3			
		și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare	4-6
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		544/2002. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate și inspecție veterinară după importul în România din țări terțe de bovine, ovine, caprine, porcine, carne proaspătă sau produse din carne provenite de la acestea.....	6-15
		104. — Ordin al ministrului industriei și resurselor pentru aprobarea Prescripției tehnice PT R 17-2003, ediția 1, „Cerințe tehnice privind proiectarea, construirea, montarea, exploatarea și verificarea tehnică a ascensoarelor de construcție specială pentru materiale“	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 43 din 4 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și ale art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400/2002, precum și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător

Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător

Ioan Vida — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și ale art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Excepția a fost ridicată de Veronica-Lidia Apostolescu în Dosarul nr. 7.912/2001 al Judecătoriai Slobozia.

La apelul nominal este prezentă, prin avocat, Irina Stoenescu, moștenitoarea autorului excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției, arătând că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (3) din Constituție, întrucât consfățesc măsurile abuzive reglementate prin Legea nr. 187/1945 privind înfăptuirea reformei agrare. Arată că prin reconstituirea dreptului de proprietate în limita a 50 ha pentru terenurile agricole și 10 ha pentru terenurile forestiere, potrivit Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, precum și prin excluderea foștilor proprietari ai acestora de la plata despăgubirilor potrivit art. 8 din Legea nr. 10/2001 se realizează în fapt o „expropriere” a acestei categorii de proprietari. În acest fel se face o discriminare între cetățenii care au avut o proprietate imobiliară și beneficiază de despăgubiri și cei care au fost proprietari funciari și au fost excluși de la plata despăgubirilor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca neîntemeiată, arătând că, asupra constituționalității art. 8 alin. (3) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 18/1991, Curtea s-a pronunțat prin deciziile nr. 127/1996 și 155/1999, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale; nu există temeiuri pentru reconsiderarea jurisprudenței. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, arată că în jurisprudența sa Curtea a statuat în mod constant că este dreptul suveran al legiuitorului de a stabili obiectul și întinderea reglementării cuprinse într-o lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 7.912/2001, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și ale art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Veronica-Lidia Apostolescu.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „se impune a se considera neconstituționale prevederile din Legea fondului funciar care limitează la 50 ha reconstituirea dreptului de proprietate, precum și dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 care exclud de la aplicarea acestei legi pe foștii proprietari de terenuri și bunuri agricole care au avut mai mult de 50 ha teren și li s-a aplicat Legea nr. 187/1945”. În opinia autorului excepției, aceste reglementări încalcă art. 41 și art. 16 alin. (1) din Constituție, texte care garantează dreptul de proprietate și, respectiv, consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Instanța de judecată își exprimă opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, arătând că textele legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, aceste reglementări realizează „o reparație a dreptului de proprietate și de moștenire asupra pământului, drepturi ce au fost încălcate în procesul cooperativizării agriculturii”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că legiuitorul are, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție, dreptul suveran de a-și alege atât obiectul, cât și întinderea reglementării date prin lege ori de a amâna reglementarea, printr-o lege ulterioară, a unor situații juridice necuprinse în legea inițială.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale. Precizează că asupra constituționalității dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 18/1991 Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 127/1997, statuând că reglementările cuprinse în Legea nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane, care la data intrării în vigoare a legii nu aveau calitatea de proprietari. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, arată că, prin neinclusiunea sub incidența Legii nr. 10/2001 a terenurilor al căror regim juridic este reglementat prin Legea nr. 18/1991 și prin Legea nr. 1/2000, legiuitorul nu a creat o discriminare între persoanele îndreptățite să solicite constituirea sau reconstituirea dreptului de proprietate. Reglementarea distinctă a situației terenurilor agricole și forestiere a fost făcută de legiuitor în interesul proprietarilor, fără discriminare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din

Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (3) și ale art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 1/2000 a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 29 iunie 2001. În urma acestor modificări alin. (1) al art. 3 din Legea nr. 1/2000 a devenit alin. (2). Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 a fost la rândul ei aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 iulie 2002.

Cu privire la soluționarea excepției de neconstituționalitate a unei dispoziții legale modificate ulterior ridicării excepției, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Curtea a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Curtea observă că textul alin. (2) al art. 3 din Legea nr. 1/2000 a suferit modificări, păstrându-se însă soluția legislativă de principiu. Astfel, în redactarea dată prin legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2001, acest text ce urmează a fi supus controlului de constituționalitate are următorul conținut: „(2) *Reconstituirea dreptului de proprietate pentru persoanele fizice prevăzute la art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, se face pentru diferența dintre suprafața primită de familie și cea adusă în cooperativa agricolă de producție sau preluată în orice mod de aceasta, dar nu mai mult de 50 ha de proprietar deposedat.*”

De asemenea, Curtea reține că, după republicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, Legea nr. 18/1991 a fost modificată și completată prin mai multe acte normative, care însă nu vizează articolele din prezenta excepție de neconstituționalitate, care au următorul conținut:

— Art. 8 alin. (3): *„Stabilirea dreptului de proprietate se face, la cerere, prin eliberarea unui titlu de proprietate în limita unei suprafețe minime de 0,5 ha pentru fiecare persoană îndreptățită, potrivit prezentei legi, și de maximum 10 ha de familie, în echivalent arabil.”;*

— Art. 9 alin. (1): *„Persoanele cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate în limita suprafeței de teren de 10 ha de familie, în echivalent arabil, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate și pentru diferența dintre această suprafață și cea pe care au adus-o în cooperativa agricolă de producție sau care a fost preluată în orice mod de aceasta, până la limita suprafeței prevăzute la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945 pentru înfăptuirea reformei agrare, de familie, indiferent dacă*

reconstituirea urmează să se facă în mai multe localități sau de la autori diferiți.”

De asemenea, excepția are ca obiect și dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, al căror conținut este următorul: *„(1) Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.”*

Criticile de neconstituționalitate vizează încălcarea, prin textele de lege criticate, a prevederilor cuprinse în art. 16 și în art. 41 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

Examinând critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 41 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 136 din 21 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, a statuat următoarele: *„Chiar dacă naționalizarea sau alte moduri prin care, sub imperiul unor legi anterioare, a luat naștere dreptul de proprietate al statului nu sunt corespunzătoare prevederilor Constituției, dreptul subiectiv de proprietate al statului, constituit potrivit reglementărilor legale anterioare actualei legi fundamentale, nu este stins ca efect al intrării în vigoare a acesteia, independent de modificările aduse regimului juridic al proprietății.*

Așa fiind, [...] dreptul fostului proprietar de a i se restitui imobilul se naște în viitor, prin aplicarea prevederilor legale care îi reconstituie acest drept. Prevederile privind garantarea și ocrotirea proprietății, potrivit art. 41 din Constituție, se aplică numai după reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate.”

Considerentele din această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând elemente de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Curtea constată, de asemenea, că aspectul invocat de autorul excepției, potrivit căruia prin limitarea suprafeței restituite pe fiecare titular deposedat, la 50 ha pentru terenurile agricole și 10 ha pentru terenurile forestiere, potrivit Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, precum și prin excluderea foștilor proprietari ai acestora de la plata despăgubirilor potrivit art. 8 din Legea nr. 10/2001 se realizează în fapt o „expropriere” a acestei categorii de proprietari, se referă la o soluție legislativă care corespunde unei opțiuni politice ce ține de competența legiuitorului, nefiind o problemă de contencios constituțional.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 1/2000, pe motiv că nu au în vedere și terenurile ce au fost trecute în proprietatea statului potrivit Legii nr. 187/1945 privind înfăptuirea reformei agrare, Curtea constată, de asemenea, că aceasta este neîntemeiată, urmând a fi respinsă.

Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, *„În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului [...]”,* iar în conformitate cu art. 58 alin. (1) din Constituție, *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”.*

Curtea constată că este dreptul suveran al legiuitorului de a aprecia întinderea și amploarea măsurilor pe care le stabilește prin lege, iar sub aspectele practice pe care le-ar presupune o apreciere asupra oportunității vreunei măsuri

reparatorii, Curtea nu numai că nu s-ar putea pronunța, dar, în principiu, n-ar putea, desigur, să completeze sau să schimbe măsuri legislative existente, devenind astfel „legislator pozitiv“.

De altfel, nu revine Curții Constituționale aprecierea caracterului măsurilor de reformă agrară din 1945. Ele au fost anterioare perioadei care face obiectul reparațiilor dispuse prin legile ce fac obiectul criticilor de neconstituționalitate.

Și, în sfârșit, cu privire la criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor, Curtea observă că textele legale criticate nu stabilesc vreo distincție sau discriminare în sensul celor

arătate de către autorul excepției, astfel că nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 8 alin. (2) și ale art. 9 alin. (1) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, raportate la art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 155 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 8 decembrie 1999, statuând că aceste dispoziții nu contravin Legii fundamentale.

Atât considerentele, cât și soluția din această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi care să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) și ale art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400/2002, precum și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Veronica-Lidia Apostolescu în Dosarul nr. 7.912/2001 al Judecătoriei Slobozia.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 132

din 3 aprilie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pumico

Export Import“ — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 5.560/2002 al Tribunalului Sibiu, Societatea Comercială „Siris Comercial“ — S.R.L. din Acățari în Dosarul nr. 6.275/2002 al Judecătoriei Târgu Mureș și Societatea Comercială „Euroform Manufacturing“ — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 941/2002 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru Societatea Comercială „Euroform Manufacturing“ — S.R.L. din Buzău, avocatul Bogdan Dumitrache. Lipsesc celelalte părți, Societatea Comercială „Pumico Export Import“ — S.R.L. din Sibiu, Societatea Comercială „Siris Comercial“ — S.R.L. din Acățari, D.G.F.P.C.F.S. — Sibiu, D.G.F.P.C.F.S. — Mureș și D.G.F.P.C.F.S. — Buzău, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul Bogdan Dumitrache solicită ca, prealabil examinării excepției ridicate, Curtea Constituțională să admită o excepție ridicată direct în fața sa, și anume excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, prin raportarea acestora la art. 144 lit. c) din Constituție. În acest sens, arată că acest text de lege exclude competența Curții Constituționale de a se pronunța asupra unei excepții de neconstituționalitate ridicate direct în fața sa și de a controla constituționalitatea unei legi sau ordonanțe ieșite din vigoare. În final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, considerând că, în raport cu evoluția contextului economic intern, aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (2) lit. a) și ale art. 11.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere că, ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 a fost abrogată prin art. II al Ordonanței Guvernului nr. 34 din 30 ianuarie 2001, pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 5.560/2002 de Tribunalul Sibiu, Încheierea din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 6.275/2002 de Judecătoria Târgu Mureș, și Încheierea din 16 octombrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 941/2002 de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Pumico Export Import” — S.R.L. din Sibiu, Societatea Comercială „Siris Comercial” — S.R.L. din Acățari și Societatea Comercială „Euroform Manufacturing” — S.R.L. din Buzău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile legale invocate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 41 alin. (1), ale art. 134 alin. (1) și (2) lit. a) și b), precum și ale art. 135 alin. (1) și (6), întrucât „Statul nu asigură nici garantarea proprietății private și nici libertatea comerțului, agentul economic exportator fiind pus în situația de a răspunde cu patrimoniul său chiar și în situațiile în care nu are vreo formă de vinovăție”.

Instanțele de judecată apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare a Curții Constituționale au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția este neîntemeiată.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, rapoartele întocmite în cauze de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

I. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată în fața instanțelor de judecată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 28 ianuarie 1994), aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 7 februarie 1995).

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 41 alin. (1), ale art. 134 alin. (1) și (2) lit. a) și b), precum și ale art. 135 alin. (1) și (6).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, ulterior sesizării sale, a fost adoptată Ordonanța Guvernului nr. 34 din 30 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 1 februarie 2003, care prin art. II abrogă Ordonanța Guvernului nr. 18/1994.

Așa fiind, rezultă că, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, potrivit căroră aceasta „*decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*”, dispoziții coroborate cu cele ale art. 23 alin. (6) din aceeași lege, care prevăd că „*excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1) [...]*”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin încheieri de instanțele judecătorești, a devenit inadmisibilă.

II. Cu ocazia dezbaterilor, avocatul Societății Comerciale „Euroform Manufacturing” — S.R.L. din Buzău a invocat și neconstituționalitatea art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată. Cu privire la acest aspect, Curtea nu se poate însă investi, întrucât, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, aceasta este competentă să se pronunțe numai „*asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6), al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pumico Export Import” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 5.560/2002 al Tribunalului Sibiu, Societatea Comercială „Siris Comercial” — S.R.L. din Acățari în Dosarul nr. 6.275/2002 al Judecătorei Târgu Mureș și Societatea Comercială „Euroform Manufacturing” — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 941/2002 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2003.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate și inspecție veterinară după importul în România din țări terțe de bovine, ovine, caprine, porcine, carne proaspătă sau produse din carne provenite de la acestea

În temeiul prevederilor art. 31 alin. 1 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare nr. 160.415 din 17 octombrie 2002, întocmit de Agenția Națională Sanitară Veterinară,

ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate și inspecție veterinară după importul în România din țări terțe de bovine, ovine, caprine, porcine, carne proaspătă sau produse din carne provenite de la acestea, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Agenția Națională Sanitară Veterinară, instituțiile centrale de profil și direcțiile sanitare veterinare

județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Agenția Națională Sanitară Veterinară va controla modul de aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă orice altă dispoziție contrară.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 60 de zile de la data publicării.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ

privind problemele de sănătate și inspecție veterinară după importul în România din țări terțe de bovine, ovine, caprine și porcine, carne proaspătă sau produse din carne provenite de la acestea

CAPITOLUL I

Prevederi generale

Art. 1. — (1) Prezenta normă sanitară veterinară se aplică importului din țări terțe de:

- a) animale domestice din speciile bovine și porcine pentru reproducție, producție sau tăiere;
- b) animale domestice din speciile ovine și caprine pentru reproducție, creștere, îngrășare sau tăiere;
- c) carne proaspătă provenind de la animalele domestice din speciile: bovine, inclusiv specia *Bubalus bubalis* și *Bison bison*, ovine, caprine, porcine și solipede domestice;
- d) carne proaspătă provenită de la biongulate și solipede sălbatice importate din țările terțe de unde aceasta este admisă conform art. 3;

e) produsele din carne provenite din carne proaspătă, conform Normei sanitare veterinare privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 401/2002.

(2) Prezenta normă sanitară veterinară nu se aplică:

a) animalelor destinate exclusiv pășunatului sau tracțiunii, aflate temporar în vecinătatea frontierelor României;

b) cărnii și produselor din carne, altele decât cele la care se referă lit. e), care fac parte din bagajul personal al călătorilor pentru consumul lor personal, în măsura în care cantitatea nu depășește 1 kg pe persoană, cu condiția ca ele să provină dintr-o țară terță sau o parte a unei țări terțe care este înscrisă în lista întocmită conform art. 3 și din care importul nu este interzis;

c) cărnii și produselor din carne, altele decât cele la care se referă lit. e), trimise ca pachete mici unor persoane private, cu condiția ca această carne și produse din carne să nu fie destinate comercializării, cantitatea să nu depășească 1 kg și să provină dintr-o țară terță sau o parte a acesteia care este înscrisă pe lista întocmită conform art. 3 și din care importul nu este interzis;

d) cărnii și produselor din carne pentru consumul echipajului și pasagerilor de la bordul mijloacelor de transport internaționale. Atunci când o astfel de carne sau produse din carne ori deșeurile lor menajere sunt descărcate, ele trebuie să fie distruse. Nu este necesară distrugerea cărnii sau a produselor din carne când acestea sunt transferate, direct sau după ce s-au aflat provizoriu sub control vamal, dintr-un mijloc de transport în altul;

e) cantităților ce nu depășesc 1 kg de produse din carne care sunt supuse tratamentului termic într-un recipient ermetic închis, la o valoare Fo egală sau mai mare de 3,00, atunci când:

1. produsele fac parte din bagajul personal al călătorilor și sunt destinate consumului personal;

2. produsele sunt trimise ca pachete mici unor persoane private, cu condiția ca aceste produse din carne să nu fie folosite pentru comercializare.

Art. 2. — (1) În sensul prezentei norme sanitare veterinare, definițiile menționate în art. 2 din Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii

Europene cu animale din speciile bovine și porcine, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 236/2002, din Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 401/2002, și din Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu carne proaspătă, toate aceste norme, amendate ultima dată de Norma sanitară veterinară privind controalele veterinare referitoare la comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse animaliere și de origine animală, de Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne, amendată ultima dată de Norma sanitară veterinară privind controalele veterinare referitoare la comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse animaliere și de origine animală și de Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate și certificarea veterinară pentru comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu ovine și caprine, trebuie să se aplice după cum este necesar.

(2) Prezenta normă sanitară veterinară nu se aplică în cazul cărnii de pasăre.

(3) În sensul prezentei norme sanitare veterinare, se înțelege prin:

a) *medic veterinar oficial* — medicul veterinar desemnat de autoritatea veterinară competentă;

b) *țară de destinație* — statul către care animalele, carnea proaspătă sau produsele din carne sunt trimise dintr-o țară terță;

c) *țară terță* — statul situat în afara granițelor Uniunii Europene;

d) *import* — introducerea pe teritoriul României a animalelor, cărnii proaspete sau a produselor din carne provenite din țări terțe;

e) *exploatație* — întreprindere agricolă, industrială sau comercială aflată sub control oficial, situată pe teritoriul unei țări terțe, în care bovinele și porcinele pentru reproducție, producție ori tăiere, ovinele sau caprinele pentru reproducție, creștere, îngrășare ori tăiere sunt ținute și crescute în mod obișnuit;

f) *zonă indemnă de epizootii* — zonă în care, conform constatărilor oficiale, nu s-a înregistrat la animale nici o boală infecțioasă sau contagioasă cuprinsă în lista elaborată în conformitate cu procedura națională pentru o perioadă de timp determinată și în cadrul unei raze definite, în conformitate cu aceeași procedură.

Art. 3. — (1) Autoritatea veterinară centrală trebuie să înlocmească lista țărilor terțe sau a anumitor părți din acestea din care România autorizează importul de:

a) bovine, ovine, caprine și porcine domestice pentru reproducție, producție sau tăiere;

b) carne proaspătă provenită de la animale domestice din speciile: bovine, inclusiv specia *Bubalus bubalis* și *Bison bison*, ovine, caprine, porcine sau solipede domestice și produse din carne fabricate din carnea menționată;

c) carne proaspătă provenită de la animale sălbatice biongulate și solipede sălbatice, ținând seama de situația epidemiologică din acele țări sau părți ale acestora. Această listă poate fi suplimentată sau amendată conform procedurii naționale, prin elaborarea unor reglementări referitoare la produsele din carne, în ceea ce privește specia animală și în cazul prevăzut de art. 21 alin. (2), în ceea ce privește tratamentul solicitat.

(2) Pentru a decide, atât în cazul bovinelor, ovinelor, caprinelor și porcinelor, cât și în cazul cărnii proaspete și produselor din carne provenite de la acestea, dacă o țară terță sau o parte a acesteia poate fi inclusă pe listă, trebuie să se țină seama în special de:

a) statusul de sănătate a efectivului, a altor animale domestice și a faunei sălbatice din țara terță, o atenție specială fiind acordată bolilor exotice ale animalelor și situației mediului în cea țară, ce poate periclita sănătatea publică și a animalelor din România;

b) regularitatea și rapiditatea informațiilor furnizate de țara terță referitor la existența bolilor infecțioase sau contagioase ale animalelor de pe teritoriul său, în special a celor menționate în listele A și B ale Oficiului Internațional de Epizootii;

c) legislația țării respective privind prevenirea și controlul bolilor animalelor;

d) structura serviciilor veterinare din țara respectivă și puterea de care dispun;

e) organizarea și implementarea măsurilor de prevenire și control al bolilor contagioase ale animalelor;

f) legislația țării respective privind utilizarea unor substanțe medicamentoase, în special legislația referitoare la interzicerea sau autorizarea substanțelor medicamentoase, comercializarea acestora, precum și regulile care cuprind administrarea și inspecția acestora.

(3) Pentru a decide, în cazul produselor din carne, dacă o țară terță poate fi inclusă în listă, trebuie să se țină seama, printre altele, de garanțiile furnizate de țara terță, referitoare la sănătatea publică și la cea a animalelor.

(4) Lista țărilor terțe sau a anumitor părți din acestea din care România autorizează importul și toate amendamentele la aceasta vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — (1) În conformitate cu procedura națională, trebuie să fie elaborate una sau mai multe liste ale unităților din care România poate autoriza importul de carne proaspătă sau de produse din carne. În conformitate cu regulile detaliate de implementare care vor fi stabilite de autoritatea veterinară centrală, conform procedurii naționale, lista sau listele pot fi amendate ori suplimentate de aceasta în funcție de rezultatele inspecțiilor prevăzute la art. 5, Comisia Europeană fiind în prealabil informată despre acest lucru.

(2) Pentru a decide dacă un abator, o unitate de tranșare, de procesare a produselor din carne sau un depozit frigorific situat în afara abatorului, unității de tranșare ori de procesare a produselor din carne poate fi inclus în una dintre listele amintite, trebuie să se țină seama, în special, de:

a) garanțiile pe care țara terță le poate oferi cu privire la îndeplinirea condițiilor prezentei norme sanitare veterinare;

b) legislația țării terțe cu privire la administrarea la animalele destinate tăierii a oricărei substanțe care poate afecta salubritatea cărnii sau a produselor din carne;

c) respectarea, în cazul cărnii proaspete, în fiecare situație particulară a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare și a celor menționate în anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete. Totuși pot fi permise derogări de la pct. 14 lit. c) subpct. 2, 3, 4 și pct. 42 lit. A subpct. 2 din anexa nr. 1 la norma sanitară veterinară menționată mai sus, în conformitate cu procedura națională, dacă țara terță furnizează garanții similare. În acest caz, în fiecare situație se stabilesc condiții sanitare veterinare cel puțin echivalente celor menționate în anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de producere și comercializare a cărnii proaspete, conform procedurii naționale. Conform aceleiași proceduri, pot fi solicitate garanții în ceea ce privește calitatea apei potabile utilizate într-o unitate și supravegherea medicală a personalului;

d) respectarea, în cazul produselor din carne, în fiecare situație particulară a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare și a celor menționate în anexele nr. 1 și 2 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

e) organizarea serviciului de inspecție a cărnii din țara terță sau din părți ale acesteia, eficiența acestuia, puterea de care dispune și supravegherea la care aceasta sau acestea sunt supuse. Conform aceleiași proceduri, pot fi solicitate garanții specifice referitoare la calitatea apei potabile utilizate în unități și supravegherea medicală a personalului care prelucrează sau manipulează carnea proaspătă.

(3) Un abator, o unitate de tranșare, de procesare în vederea obținerii produselor din carne sau un depozit frigorific situat în afara abatorului, unității de tranșare sau a celei de procesare poate fi înscris pe lista sau listele amintite numai dacă este situat în una dintre țările terțe sau în părți ale țărilor terțe la care se referă art. 3 alin. (1) și dacă acestea, suplimentar, au fost autorizate oficial pentru exportul în Uniunea Europeană de către autoritatea competentă a țării terțe. Această autorizare trebuie să fie supusă respectării următoarelor cerințe:

a) îndeplinirea prevederilor anexei nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, respectiv ale anexelor nr. 1 și 2 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

b) supravegherea permanentă a acestora de către un medic veterinar oficial al țării terțe.

(4) Lista sau listele țărilor terțe sau ale anumitor părți din acestea din care România autorizează importul și toate amendamentele la acestea trebuie să fie publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — (1) Inspectarea unităților prevăzute la art. 4 alin. (3) trebuie să fie efectuată, la fața locului, de către experții veterinari ai României, pentru a se verifica dacă prevederile prezentei norme sanitare veterinare sunt aplicate corespunzător.

(2) În cadrul Programului național de inspecție trebuie să se efectueze o inspecție în limitele prezentului articol, evidențiind, dacă este cazul, fapte serioase contra unei unități autorizate, autoritatea veterinară centrală trebuind să informeze Comisia Europeană și să adopte în acest caz o decizie de suspendare provizorie a autorizației. Trebuie să

fie luată o decizie finală în conformitate cu procedura națională.

(3) Aceste inspecții trebuie să fie efectuate în beneficiul României, care va trebui să suporte costul oricărui cheltuieli implicate în legătură cu aceasta.

(4) Frecvența și procedura acestor inspecții trebuie să fie determinate în conformitate cu procedura națională.

CAPITOLUL II

Importul de bovine, ovine, caprine și porcine

Art. 6. — (1) Fără a aduce atingere prevederilor art. 3 alin. (1), România trebuie să autorizeze importul de animale cuprinse în prezenta normă sanitară veterinară, numai dacă acestea provin din țări terțe:

a) care au fost libere de bolile la care animalele respective sunt receptive:

1. în ultimele 12 luni înaintea importului, în privința peștei bovine, pleuropneumoniei contagioase, bolii limbii albastre, peștei porcine africane și encefalomielitei porcine — boala de Teschen —, peștei rumegătoarelor mici, bolii epizootice hemoragice, variolei ovine și caprine și a febrei Văii de Rift;

2. în ultimele 6 luni, în privința stomatitei veziculoase contagioase;

b) în care în ultimele 12 luni nu s-au efectuat vaccinări împotriva bolilor menționate la lit. a) pct. 1, la care aceste animale sunt receptive.

(2) Autoritatea veterinară centrală nu autorizează introducerea din teritoriul unei țări terțe a animalelor receptive la virusul aftos decât în următoarele condiții:

a) atunci când animalele provin dintr-o țară terță care a fost liberă de febră aftoasă de cel puțin 2 ani, care nu a practicat vaccinarea în ultimele 12 luni înaintea exportului și care nu acceptă pe teritoriul său animale care au fost vaccinate împotriva febrei aftoase în ultimele 12 luni;

b) atunci când animalele provin dintr-o țară terță care a fost liberă de febră aftoasă de cel puțin 2 ani, care practică vaccinarea animalelor și care acceptă animale vaccinate pe teritoriul său, autoritatea veterinară centrală a țării respective trebuind să acorde garanții că:

1. animalele nu au fost vaccinate împotriva febrei aftoase;

2. animalele au reacționat negativ la testul viral pentru febră aftoasă, efectuat prin metoda raclării laringotraheale — testul probang;

3. animalele au reacționat negativ la un test serologic efectuat pentru detectarea anticorpilor febrei aftoase;

4. animalele au fost izolate în țara exportatoare la o fermă de carantină timp de 14 zile înaintea exportului către România, sub supravegherea unui medic veterinar oficial. În acest scop nici un animal aflat în ferma de carantină nu trebuie să fi fost vaccinat contra febrei aftoase pe parcursul a 21 de zile precedente exportului și nici un animal, altul decât cele care fac parte din transport, nu trebuie să fie introdus în ferma de carantină pe parcursul aceleiași perioade;

5. se aplică măsurile de carantină a animalelor importate pentru o perioadă de 21 de zile.

(3) Atunci când animalele provin dintr-o țară terță care nu este liberă de febră aftoasă de cel puțin 2 ani, autoritatea veterinară centrală a țării exportatoare trebuie să acorde:

a) garanțiile la care s-a făcut referire la alin. (2).

b) garanțiile suplimentare care urmează a fi decise în conformitate cu procedura națională.

(4) În privința peștei porcine clasice, porcinele trebuie să provină din teritoriul sau o parte a teritoriului unei țări terțe care:

a) a fost liberă de pestă porcică clasică pentru cel puțin 12 luni înainte de export;

b) nu a permis vaccinarea contra peștei porcine clasice în cele 12 luni precedente exportului;

c) nu acceptă pe teritoriul său porcine care au fost vaccinate antipestos cu cel puțin 12 luni înainte de export.

(5) Prin derogare de la alin. (4), se poate decide, în conformitate cu procedura națională, să se autorizeze importul porcinelor provenind dintr-o parte a teritoriului unei țări terțe, cu condiția ca vaccinarea împotriva peștei porcine clasice să fie interzisă pe întreg teritoriul acelei țări terțe, iar acea parte a teritoriului țării terțe respective să îndeplinească condițiile stabilite la alin. (4).

(6) Prin derogare de la alin. (4), în eventualitatea în care pesta porcică clasică apare într-o țară terță care îndeplinește în condițiile alin. (4), se poate decide, în conformitate cu procedura națională, ca perioada de 12 luni la care s-a făcut referire la alin. (4) lit. a) să se reducă la 6 luni, dacă:

a) un focar sau un număr de focare legate între ele epizootologic apare într-o zonă limitată geografic;

b) focarul sau focarele au fost eradicate într-o perioadă de 3 luni, fără a se recurge la vaccinare.

Art. 7. — (1) În conformitate cu procedura națională, se poate decide ca prevederile art. 6 alin. (1) lit. a) să fie aplicate unei părți a teritoriului unei țări terțe.

(2) În conformitate cu aceeași procedură, prin derogare de la prevederile art. 6 alin. (1) lit. b), importul de animale la care se referă prezenta normă sanitară veterinară poate fi permis în anumite condiții și din țări terțe sau din părți ale acestor țări în care este practică vaccinarea împotriva uneia sau mai multor boli menționate la art. 6 alin. (1) lit. a).

Art. 8. — (1) Fără a aduce atingere prevederilor art. 6 și 7, autoritatea veterinară centrală a României poate să autorizeze importul dintr-o țară terță numai de animale la care se face referire în prezenta normă sanitară veterinară, dacă acestea îndeplinesc condițiile stabilite conform procedurii naționale pentru importul din acea țară terță, în funcție de specie și de destinația animalelor.

(2) Se poate decide, în conformitate cu procedura națională, ca autorizațiile să fie limitate la anumite specii și categorii, și anume la bovine sau porcine pentru tăiere, creștere ori producție, la ovine sau caprine pentru reproducție, creștere, îngrășare ori tăiere sau la animale destinate unor scopuri speciale, precum și ca toate măsurile necesare de sănătate a animalelor să fie aplicate după import. În cazul animalelor pentru reproducție, creștere, producție sau îngrășare, condițiile impuse conform prezentului alineat pot varia, în scopul de a ține seama de prevederile speciale privind beneficiul României în cadrul comerțului României cu statele membre ale Uniunii Europene.

(3) Referitor la stabilirea condițiilor de sănătate a animalelor conform alin. (1):

a) condițiile stabilite în anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor care afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine trebuie să se aplice ca referință de bază pentru tuberculoza bovină și bruceloza porcică și bovină;

b) condițiile stabilite la art. 4, 5 și 6 sau pentru aplicarea art. 7 și 8, cuprinse în anexa nr. 1 la Norma sanitară

veterinară privind condițiile de sănătate și certificarea veterinară pentru comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu ovine și caprine, trebuie să fie aplicate ca referință de bază pentru bolile la care ovinele și caprinele sunt receptive. Se poate decide, în conformitate cu procedura națională, pe o bază diferită de la caz la caz, să se acorde derogări de la aceste condiții, atunci când țara terță respectivă furnizează garanții de sănătate a animalelor. În acest caz condițiile de sănătate a animalelor cel puțin echivalente cu cele din articolele sau anexa menționată, trebuie să fie stabilite în conformitate cu aceeași procedură, în vederea permiterii intrării unor astfel de animale în România.

Art. 9. — Atunci când autoritatea veterinară centrală consideră că vaccinările utilizate împotriva febrei aftoase într-o țară terță contra virusurilor de tip A, O și C au unele deficiențe, aceasta trebuie să interzică introducerea în teritoriul său de bovine, ovine, caprine și porcine din țările terțe vizate. Autoritatea veterinară centrală trebuie să informeze Comisia Europeană și celelalte state membre ale Uniunii Europene cât mai curând posibil despre decizia ei și trebuie să definească motivele pentru care a luat această hotărâre. Această hotărâre trebuie să fie luată în conformitate cu procedura națională.

Art. 10. — (1) Autoritatea veterinară centrală va autoriza importul de bovine, ovine, caprine și porcine dacă, înainte de ziua exportului în România, aceste animale au rămas pe teritoriul sau o parte a teritoriului unei țări terțe care figurează pe lista stabilită în concordanță cu art. 3 alin. (1), timp de:

a) 6 luni, în cazul bovinelor sau porcinelor pentru reproducție ori producție și ovinelor sau caprinelor pentru creștere, reproducție ori îngrășare;

b) 3 luni, în cazul animalelor pentru tăiere.

(2) Animalele care au mai puțin de 6 luni, respectiv de 3 luni, trebuie să fi rămas pe teritoriul respectiv de la naștere.

Art. 11. — (1) Autoritatea veterinară competentă trebuie să autorizeze importul de bovine, ovine, caprine sau porcine numai dacă acestea sunt însoțite de un certificat de sănătate întocmit de un medic veterinar oficial al țării terțe exportatoare. Acest certificat trebuie:

a) să fie emis în ziua îmbarcării animalelor pentru transportul către România;

b) să fie întocmit cel puțin în limba engleză și română, în cazul importului în România, și în cel puțin una dintre limbile oficiale ale țării de destinație și una dintre limbile oficiale ale țării care efectuează controlul exportului, în cazul importului într-o țară membră a Uniunii Europene;

c) originalul certificatului de sănătate trebuie să însoțească animalele;

d) să ateste că bovinele, ovinele, caprinele sau porcinele îndeplinesc cerințele prezentei norme sanitare veterinare și pe cele stabilite conform prezentei norme sanitare veterinare cu privire la importul din țări terțe;

e) să fie constituit dintr-o singură filă de hârtie;

f) să fie emis pe numele unui singur destinatar.

(2) Certificatul de sănătate trebuie să fie conform modelului stabilit prin procedura națională.

Art. 12. — Imediat după sosirea în România, animalele pentru tăiere trebuie să fie duse direct la abator și sacrificate în termen de 3 zile lucrătoare de la recepția lor în abator. Fără a aduce atingere condițiilor speciale care pot fi stabilite în conformitate cu procedura națională, autoritatea

veterinară centrală poate, din motive de sănătate animală, să desemneze abatorul la care se vor transporta acestea.

CAPITOLUL III

Importul de carne proaspătă

Art. 13. — (1) Carne proaspătă trebuie să provină de la animale care au rămas pe teritoriul sau într-o parte a teritoriului țării terțe exportatoare înscrise pe lista elaborată în conformitate cu art. 3 alin. (1) cel puțin 3 luni înainte de a fi tăiate sau de la naștere dacă animalele vizate au mai puțin de 3 luni.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor art. 3 alin. (1), autoritatea veterinară centrală trebuie să autorizeze importul de carne proaspătă numai dacă aceasta provine din țări terțe care:

a) au fost libere în ultimele 12 luni înaintea exportului de următoarele boli la care animalele de la care provine carnea sunt receptive: pestă bovină, pestă porcină africană, encefalomielită contagioasă — boala Teschen;

b) nu au efectuat nici un fel de vaccinări cu 12 luni înaintea exportului împotriva bolilor menționate la lit. a), la care animalele de la care provine carnea sunt receptive;

c) nu s-a înregistrat nici un caz de pestă porcină clasică în ultimele 12 luni înaintea exportului, vaccinarea împotriva pestei porcine clasice nu a fost autorizată cu cel puțin 12 luni înaintea exportului și nici un animal nu a fost vaccinat împotriva pestei porcine clasice în cele 12 luni precedente.

(3) Fără a aduce atingere art. 3 alin. (1):

a) importul de carne proaspătă din țările terțe în care febra aftoasă produsă de serotipurile O, A, C este endemică, nu se practică sacrificarea sistematică în cazul apariției unui focar de febră aftoasă, iar vaccinarea este practică poate fi permis în următoarele condiții:

1. țara terță sau regiunea din țara terță este autorizată în baza procedurii naționale a României;

2. carnea este maturată, pH-ul este controlat, carnea este dezosată, iar ganglionii limfatici majori îndepărtați;

3. importul de organe pentru consumul uman nu este permis. În funcție de rezultatul cercetărilor științifice autoritatea veterinară centrală poate aduce amendamente la această decizie. Condiții speciale pot fi stabilite pentru organele destinate hranei pentru animale de companie sau pentru industria farmaceutică. Aceste condiții trebuie să fie adoptate conform procedurii naționale a României;

b) importul de carne proaspătă din țările terțe în care vaccinarea contra febrei aftoase cu serotipurile SAT sau ASIA 1 este utilizată trebuie să fie permis numai în următoarele condiții:

1. țara terță are regiuni unde vaccinarea nu este permisă și nu a apărut nici un caz de febră aftoasă în ultimele 12 luni înaintea exportului, iar regiunile sunt autorizate în baza procedurii naționale;

2. carnea este maturată, dezosată, principalii ganglionii limfatici sunt îndepărtați și este importată după 3 săptămâni de la sacrificarea animalelor;

3. importul organelor de animale din aceste țări nu este permis;

c) importul de carne proaspătă din țările terțe în care vaccinarea este practică și care au fost libere de febră aftoasă în ultimele 12 luni înainte de export trebuie să fie permis în conformitate cu condițiile stabilite în baza procedurii naționale;

d) importul de carne proaspătă din țările terțe în care se efectuează vaccinarea antiaftoasă de rutină și care sunt declarate libere de febră aftoasă trebuie să fie permis în baza procedurii naționale și în conformitate cu regulile care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene;

e) reguli suplimentare pot fi aplicate țărilor terțe la care se face referire la lit. a) și b) și trebuie să fie stabilite în concordanță cu procedura națională.

Art. 14. — (1) În baza procedurii naționale, se poate decide ca prevederile art. 13 alin. (2) lit. a) să se aplice numai unei părți a teritoriului țării terțe exportatoare.

(2) Conform aceleiași proceduri și prin derogare de la art. 13 alin. (2) lit. b), importul de carne proaspătă poate fi permis, în anumite condiții, dintr-o țară terță sau o parte a teritoriului acelei țări terțe unde vaccinarea a fost efectuată împotriva uneia sau mai multor boli la care a făcut referire art. 13 alin. (2) lit. a).

(3) În conformitate cu procedura națională, poate fi acordată o derogare de la art. 13 alin. (2) lit. c).

Art. 15. — (1) Fără a aduce atingere art. 13 și 14, autoritatea veterinară centrală poate să autorizeze importul de carne proaspătă dintr-o țară terță numai în cazul în care carnea este conformă cu cerințele de sănătate publică și de sănătate a animalelor adoptate în concordanță cu procedura națională pentru importul de carne proaspătă din acea țară.

(2) Totuși autoritatea veterinară centrală poate autoriza importul de glande și organe, inclusiv de sânge, ca materii prime pentru industria farmaceutică, dacă acestea provin din țări terțe care sunt înscrise pe lista elaborată în baza art. 3 alin. (1) și nu sunt supuse nici unei interdicții. Condițiile generale ce urmează a fi îndeplinite pentru importul menționat trebuie să se stabilească în conformitate cu procedura națională.

(3) În conformitate cu procedura națională, autoritatea veterinară centrală poate autoriza importul materiilor prime menționate la alin. (2), care provin din țări terțe care sunt înscrise pe listă în baza condițiilor care se stabilesc ținând cont de situația specifică a sănătății animalelor din țările terțe vizate.

(4) Prevederile referitoare la condițiile de import menționate, stabilite în conformitate cu procedurile la care se face referire la alin. (2) și (3), nu trebuie în nici un caz să fie mai favorabile decât cele care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene.

Art. 16. — (1) Autoritatea veterinară centrală nu trebuie să autorizeze importul de carne proaspătă sub formă de carcace sau semicarcace în cazul porcinelor și jumătăți sau sferturi în cazul animalelor din speciile bovine și solipede, cu excepția cazului în care este posibilă reconstituirea carcacei întregi a fiecărui animal.

(2) Carnea proaspătă astfel importată trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să fie obținută într-un abator inclus pe lista stabilită în concordanță cu art. 4 alin. (1);

b) să provină de la animale destinate tăierii, inspectate ante-mortem de un medic veterinar oficial în conformitate cu prevederile Normei sanitare veterinare privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete și declarate clinic sănătoase pentru tăiere în scopul

exportului de carne în România. În funcție de situația fiecărei țări pot fi stabilite condiții suplimentare specifice, referitoare la anumite boli care pot afecta sănătatea publică;

c) să fie obținută în conformitate cu condițiile de igienă menționate în cap. VII din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete;

d) să fie supusă unei inspecții post-mortem, efectuată sub responsabilitatea și controlul direct al medicului veterinar oficial, în conformitate cu cap. VII din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, și să nu prezinte nici o modificare, în afara unor leziuni traumatiche apărute la scurt timp înainte de tăiere sau malformații ori modificări localizate, cu condiția să se stabilească prin teste de laborator corespunzătoare, atunci când este necesar, faptul că modificările nu fac carcacele și organele improprii consumului uman sau periculoase pentru sănătatea publică. În conformitate cu procedura națională, pot fi decise ulterior condiții suplimentare adaptate situației specifice țărilor menționate nominal, cu privire la anumite boli care pot periclita sănătatea publică;

e) marca de sănătate să fie aplicată în concordanță cu cap. XI din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete;

f) să fie depozitată după inspecția post-mortem efectuată conform lit. d) în spații frigorifice autorizate în condiții de igienă satisfăcătoare și în conformitate cu prevederile din cap. IV din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete;

g) să fie transportată în conformitate cu cap. XV din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete și să fie supusă manipulării în condiții de igienă satisfăcătoare.

(3) Atunci când efectuează inspecția post-mortem la care se face referire la alin. (2) lit. d) și atunci când se verifică îndeplinirea condițiilor de igienă la care se face referire la alin. (2) lit. c), precum și a condițiilor prevăzute la cap. XIV din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, medicul veterinar oficial poate fi ajutat de personal auxiliar care lucrează sub responsabilitatea acestuia. Personalul auxiliar trebuie:

a) să fie desemnat de autoritatea veterinară centrală a țării exportatoare, în conformitate cu prevederile în vigoare;

b) să aibă pregătirea corespunzătoare;

c) să aibă un statut care garantează imparțialitatea acestuia față de activitățile ce decurg în unitate;

d) să nu aibă nici o putere de decizie referitoare la rezultatul final al inspecției de sănătate publică.

Art. 17. — (1) Prin derogare de la art. 16 alin. (1), autoritatea veterinară centrală poate să permită importul de:

a) semicarcace, semicarcace tranșate în nu mai mult de trei bucăți, sferturi sau organe care îndeplinesc condițiile stabilite la art. 16 alin. (2) și (3) de la abatoare desemnate în acest scop, în conformitate cu procedura națională;

b) carne tranșată cu sau fără os, organe sau felii de ficat tăiate, provenite de la animale din specia bovină din unități de tranșare inspectate conform art. 4 și autorizate pentru acest scop conform procedurii naționale.

(2) Suplimentar față de condițiile stabilite la art. 16 alin. (2) și (3), această carne trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să fie tranșată și obținută în conformitate cu prevederile cap. IX din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete;

b) să fie inspectată de un medic veterinar oficial, conform cap. X din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete;

c) să fie ambalată conform condițiilor stabilite la cap. XII din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete;

d) să fie supusă inspecțiilor necesare, efectuate de medicii veterinari oficiali, pentru a se asigura că prevederile menționate anterior au fost respectate;

e) carnea proaspătă de solipede trebuie să fie supusă inspecției efectuate de țara de destinație, luând în considerare restricțiile posibile privind folosirea unor astfel de sortimente de carne.

(3) Fără a aduce atingere art. 19 lit. j) și k), autoritatea veterinară centrală poate autoriza importul de carne în bucăți cu greutate mai mică de 100 grame, obținute din mușchii maseteri, cu condiția ca acestea să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 16 alin. (2) și pe cele menționate în alin. (1) lit. c), d) și e) din prezentul articol, cu respectarea condițiilor stabilite de prevederile legislației în vigoare.

(4) În conformitate cu procedura națională, se poate decide ca în unitățile desemnate special în acest scop carnea să poată fi tranșată caldă, în condiții speciale, altele decât cele stabilite la pct. 46 al cap. IX din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete.

Art. 18. — Prevederile art. 16 și 17 nu trebuie să se aplice la:

a) carnea proaspătă importată pentru alte scopuri decât consumul uman;

b) carnea proaspătă destinată expozițiilor sau studiilor speciale ori pentru analize, cu condiția ca o supraveghere administrativă să facă posibil să se asigure că această carne nu este utilizată în scopul consumului uman și cu condiția ca, atunci când expozițiile se termină sau când studiile speciale sau analizele au fost efectuate, această carne, cu excepția celei folosite în timpul analizelor, să fie retrasă de pe teritoriul României sau distrusă. În acest caz și în cazul la care se referă lit. a), autoritatea veterinară centrală trebuie să se asigure că această carne nu poate fi folosită în nici un alt scop decât cel pentru care a fost importată pe teritoriul său;

c) carnea proaspătă destinată exclusiv organizațiilor internaționale, supusă aprobării în conformitate cu procedura națională și în măsura în care această carne provine dintr-o țară terță de pe lista stabilită conform art. 3 alin. (1) și dacă îndeplinește condițiile de sănătate a animalelor. Dacă organizațiile internaționale vizate sunt situate pe teritoriul României, autoritatea veterinară centrală trebuie să se asigure că această carne nu este comercializată. Aceleași condiții se impun și pentru produsele din carne.

Art. 19. — Autoritatea veterinară centrală trebuie să interzică importul de:

a) carne proaspătă care provine de la vieri sau porci criptorhizi;

b) carne proaspătă care:

1. provine de la animale cărora li s-au administrat substanțe hormonale interzise;

2. conține reziduuri de substanțe hormonale autorizate în conformitate cu excepțiile prevăzute de prevederile legale în vigoare, reziduuri de antibiotice, pesticide sau alte substanțe care sunt dăunătoare și pot afecta sănătatea publică, în măsura în care aceste reziduuri depășesc limitele admise. Limitele admise trebuie să fie stabilite de către autoritatea veterinară centrală și pot fi amendate ulterior conform cu procedura națională;

c) carne proaspătă tratată cu radiații ionizante sau ultraviolete și carnea proaspătă care provine de la animale cărora li s-au administrat substanțe tenderizante sau alte produse care pot afecta negativ compoziția cărnii sau caracteristicile organoleptice;

d) carne proaspătă care conține substanțe, altele decât cele prevăzute la pct. 58 al cap. XI din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete, în scopul marcării de sănătate;

e) carne proaspătă provenind de la animale la care s-a constatat prezența oricăror forme de tuberculoză și carne proaspătă provenind de la animale la care, după tăiere, s-a constatat prezența tuberculozei în orice formă sau care prezintă infestație cu *Cysticercus bovis* sau *Cysticercus cellulosae*, vii sau morți, iar în cazul porcinelor, prezența *Trichinellei spiralis*;

f) carne proaspătă provenind de la animale tăiate prea tinere;

g) părți ale carcaselor sau organelor, cu leziuni traumatice apărute în scurt timp înainte de tăiere sau malformații, contaminări sau modificări la care se face referire la art. 16 alin. (2) lit. d);

h) sânge;

i) carne tocată, carne tocată într-o manieră similară și carne separată mecanic;

j) carne proaspătă sub formă de bucăți mai mici de 100 de grame;

k) capete de bovine și părți ale țesuturilor musculare sau alte țesuturi ale capului, în afară de limbă.

Art. 20. — Medota și procedurile solicitate pentru detectarea prezenței *Trichinellei spiralis* în carnea proaspătă de porcine trebuie să fie stabilite de către autoritatea veterinară centrală.

CAPITOLUL IV

Importul produselor din carne

Art. 21. — (1) Fără a aduce atingere alin. (2), produsele din carne trebuie să fie obținute integral sau parțial din carne proaspătă care satisface condițiile art. 13 și 14 și orice altă condiție specială de sănătate a animalelor, stabilită conform art. 15, sau care provine dintr-un stat membru al Uniunii Europene, cu condiția ca:

a) să satisfacă condițiile art. 3 și 4 din Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate care afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne, fără a aduce atingere art. 7 și 10 din aceasta;

b) să fie expediată, sub control veterinar, la o unitate de prelucrare fie direct, fie după o depozitare prealabilă într-o unitate de depozitare frigorifică autorizată;

c) înainte de prelucrare, să fie supusă inspecției de către un medic veterinar oficial care să se asigure că această carne este proprie pentru a fi supusă prelucrării,

conform Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate care afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne.

(2) Totuși autoritatea veterinară centrală nu poate refuza importul produselor din carne provenite dintr-o țară terță sau o parte a acesteia care este înscrisă pe lista elaborată conform art. 3, dar pentru care importul de carne proaspătă nu este autorizat sau nu mai este autorizat, cu condiția ca produsele respective să îndeplinească următoarele condiții:

a) să provină dintr-o unitate care, îndeplinind deja condițiile generale pentru autorizare, a primit autorizație specială pentru acest tip de produse;

b) să fie obținute din sau cu carne proaspătă care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (1), fie din carne provenită din țara producătoare care trebuie să îndeplinească anumite condiții de sănătate a animalelor, care vor fi elaborate în fiecare caz individual, pe baza situației epizootologice din țara producătoare, în baza procedurii naționale, fie să provină dintr-un abator care este autorizat special pentru livrarea de carne pentru unitățile la care se face referire la alin. (1) lit. b) și care poartă o marcă de sănătate specială pentru a fi menționat astfel în baza procedurii naționale;

c) să fie supuse tratamentului termic într-un recipient ermetic închis la o valoare F_0 mai mare sau egală cu 3,00. Totuși, în baza procedurii naționale, pot fi permise și alte tipuri de tratamente pe baza situației epizootologice din țara exportatoare.

Art. 22. — Suplimentar cerințelor stabilite la art. 21, produsele din carne care provin din țări terțe pot fi importate în România numai dacă acestea îndeplinesc următoarele condiții:

a) să fie obținute într-o unitate autorizată pentru fabricarea de produse din carne și care se află înscrisă în lista elaborată conform art. 4;

b) să provină dintr-o unitate care îndeplinește condițiile relevante menționate în anexele nr. 1 și 2 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

c) să fie obținute în condiții de igienă prevăzute în cap. II și III pct. 23 și 25 din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

d) să fie obținute integral din:

1. carne proaspătă:

— provenită dintr-o unitate înscrisă în una dintre listele elaborate conform Normei sanitare veterinare privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete;

— care îndeplinește condițiile din art. 16 și 17 și, suplimentar, cele prevăzute în cap. III pct. 23 și 25 ale anexei nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

2. atunci când se aplică prevederile art. 21 alin. (2), din carne proaspătă care îndeplinește condițiile specifice stabilite pentru țara producătoare respectivă;

3. unități care apar fie în lista elaborată conform art. 4, fie în una dintre listele la care face referire art. 7 al Normei sanitare veterinare privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

e) să îndeplinească condițiile generale stabilite de Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne și, în special:

1. să fie supuse uneia dintre procesările definite la art. 2 lit. d) din Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate care afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

2. să fie supuse inspecției de către un medic veterinar oficial în conformitate cu prevederile legale în vigoare și, atunci când sunt în recipiente ermetic închise, să fie supuse inspecției veterinare conform condițiilor stabilite în conformitate cu cap. II din anexa nr. 2 la Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne. La efectuarea unor astfel de inspecții medicul veterinar oficial poate fi ajutat de către personalul sanitar veterinar auxiliar care este subordonat acestuia. Acesta trebuie:

— să fie desemnat de către autoritatea competentă a țării exportatoare, conform cu prevederile în vigoare;

— să aibă pregătire corespunzătoare;

— să aibă un statut legal care garantează independența față de unitate;

— să nu aibă nici o putere de decizie referitoare la rezultatul final al inspecției;

3. să fie preambalate și ambalate în conformitate cu prevederile cap. V din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne;

4. să poarte o ștampilă de sănătate publică care îndeplinește condițiile de marcarea stabilite la cap. VI din anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne, cu excepția inițialelor și seturilor de inițiale pentru statele membre ale Uniunii Europene, după cum este specificat la pct. 39 lit. a) din aceeași normă sanitară veterinară, care vor fi înlocuite cu numele țării terțe de origine, însoțit de numărul de autorizare veterinară al unității de origine;

5. să fie depozitate și transportate către România în condiții de igienă în conformitate cu prevederile legale în vigoare și manipulate în condiții de igienă corespunzătoare celor menționate la cap. VIII al anexei nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate care reglementează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne. În cazul produselor din carne la care se face referire la art. 4, producătorul trebuie, în scopul inspecției, să marcheze vizibil și clar pe ambalajul produsului temperatura la care produsul trebuie să fie transportat și depozitat și perioada pe durata căreia acesta poate fi depozitat în aceste condiții;

f) să nu fi fost supuse radiațiilor ionizante.

CAPITOLUL V

Condiții aplicabile cărnii și produselor din carne

Art. 23. — (1) Autoritatea veterinară competentă nu trebuie să autorizeze importul de carne proaspătă sau de produse din carne care nu sunt însoțite de un certificat de sănătate animală și sănătate publică emis de un medic veterinar oficial al țării terțe exportatoare. Acest certificat trebuie:

a) să fie emis în cel puțin una dintre limbile oficiale ale țării de destinație;

b) să însoțească carnea proaspătă sau produsele din carne, în original;

c) să fie constituit dintr-o singură filă;

d) să fie emis pentru un singur destinatar.

(2) Certificatul de sănătate animală trebuie să ateste că această carne sau produsele din carne îndeplinesc condițiile de sănătate animală stabilite de prezenta normă sanitară veterinară și pe cele stabilite conform acestora, în vederea importului de carne proaspătă sau de produse din carne din țări terțe.

(3) Certificatul de sănătate trebuie să corespundă modelului stabilit în concordanță cu procedura națională.

(4) Se poate decide, conform cu aceeași procedură și de la caz la caz, ca acest certificat de sănătate animală sau certificat de sănătate publică să fie constituit dintr-o singură filă.

(5) Certificatul de sănătate publică trebuie să corespundă, ca prezentare și conținut, modelului stabilit de autoritatea centrală și să fie emis în ziua în care carnea proaspătă sau produsele din carne sunt încărcate în vederea expeditiei către România.

Art. 24. — (1) Autoritatea veterinară centrală trebuie să se asigure că după sosirea în România carnea proaspătă sau produsele din carne sunt supuse, fără întârziere, inspecției de sănătate publică efectuate de către autoritatea veterinară competentă. Reguli detaliate, necesare să se asigure că inspecțiile sunt efectuate într-o manieră uniformă, trebuie să fie adoptate conform procedurii naționale.

(2) Fără a aduce atingere alin. (3), autoritatea veterinară centrală trebuie să se asigure că importul din țări terțe în România este interzis dacă această inspecție relevă că:

a) această carne sau produsele din carne nu provin din teritoriul unei țări terțe sau dintr-o parte a acestora, incluse în lista elaborată conform art. 3 alin. (1);

b) carnea și produsele din carne provin de pe teritoriul unei țări terțe sau dintr-o parte a acesteia, din care importul este interzis, conform art. 13, dar fără a aduce atingere art. 21 alin. (2); certificatul de sănătate a animalelor care însoțește carnea sau produsele din carne nu îndeplinește condițiile stabilite conform art. 23 alin. (1) și (2).

(3) Autoritatea veterinară centrală poate autoriza ca produsele din carne și carnea care provine dintr-o țară terță să tranziteze România, cu condiția ca:

a) țara vizată să furnizeze dovezi că prima țară terță către care se expediază carnea sau produsele din carne, după tranzitarea teritoriului României, nu expulzează sau nu trimite înapoi pe teritoriul României carnea sau produsele din carne al căror import sau tranzit a fost autorizat;

b) un astfel de transport să fi fost autorizat anterior de către autoritatea veterinară centrală pe teritoriul căreia se efectuează inspecția de sănătate prevăzută la alin. (1);

c) un astfel de transport să fie efectuat fără ca produsele să fie descărcate pe teritoriul României, sub supravegherea autorităților veterinare competente, în vehicule sau containere sigilate de acestea. Singura manipulare autorizată în timpul acestui transport trebuie să fie cea efectuată la punctul de intrare, respectiv la punctul de ieșire din România, pentru transferarea directă de pe un vas sau un avion pe orice alt mijloc de transport sau viceversa.

(4) Toate cheltuielile implicate conform acestui articol trebuie să fie suportate de expeditor sau de reprezentantul său legal, fără compensare din partea României.

Art. 25. — (1) Autoritatea veterinară centrală trebuie să se asigure că fiecare transport de carne proaspătă sau de produse din carne este supus unei inspecții de sănătate publică și sănătate animală conform procedurii naționale, înainte de a fi comercializat în România, efectuată de către un medic veterinar oficial. Autoritatea veterinară centrală trebuie să se asigure că importatorii sunt obligați să anunțe înainte cu cel puțin două zile lucrătoare serviciile veterinare locale responsabile pentru controlul importurilor la postul de inspecție frontalieră la care carnea sau produsele din carne sunt controlate, specificând cantitatea și natura cărnii sau ale produselor din carne și data la care inspecția poate fi efectuată.

(2) Inspecția de sănătate publică prevăzută la alin. (1) trebuie să fie efectuată prin prelevare randomizată de probe, în cazul importului menționat la art. 16 alin. (1), art. 17 alin. (1) și (2), art. 21 și 22. Scopul acestei inspecții trebuie să fie, în special, de a verifica cele stipulate la alin. (3):

a) certificatul de sănătate publică, conformitatea cărnii proaspete sau a produselor din carne cu cele menționate pe certificat și marca de sănătate;

b) starea de conservare și salubritatea acesteia;

c) prezența reziduurilor substanțelor la care se face referire la art. 19;

d) dacă, în ceea ce privește carnea proaspătă, tăierea și tranșarea sau, în ceea ce privește produsele de carne, producerea lor a fost efectuată în unități autorizate în acest scop;

e) condițiile de transport.

(3) Trebuie să fie adoptate, conform procedurii naționale, reguli de implementare pentru a se asigura că inspecțiile la care se face referire la alin. (1) sunt efectuate într-un mod uniform, în special privind aplicarea art. 19, precum și frecvența recoltărilor, metodele de analiză și standardele la care se raportează.

(4) Autoritatea veterinară centrală trebuie să interzică comercializarea de carne proaspătă sau de produse din carne, dacă inspecția prevăzută la alin. (1) a indicat că:

a) sunt improprii consumului uman;

b) condițiile stabilite de prezenta normă sanitară veterinară și în anexa nr. 1 la Norma sanitară veterinară privind condițiile de sănătate pentru producerea și comercializarea cărnii proaspete sau cele stabilite în anexele nr. 1 și 2 la Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu produse din carne nu au fost îndeplinite;

c) unul dintre certificatele la care s-a făcut referire la art. 23, care însoțește fiecare transport, nu corespunde condițiilor stabilite la articolul menționat.

(5) Dacă această carne proaspătă sau produsele din carne nu pot fi importate, acestea trebuie să fie returnate, excepând cazul când acest lucru nu este posibil din motive de sănătate a animalelor sau de sănătate publică. Dacă este imposibil să se returneze carnea sau produsele din carne, acestea trebuie să fie distruse pe teritoriul României, acolo unde a avut loc inspecția sau la cel mai apropiat loc de distrugere. Prin derogare de la această prevedere și dacă importatorul sau reprezentantul său legal o solicită, autoritatea veterinară competentă care efectuează inspecțiile de sănătate publică și de sănătate a animalelor

poate autoriza intrarea acestora pe teritoriul României pentru folosirea lor în alte scopuri decât consumul uman, cu condiția ca:

a) să nu reprezinte un pericol pentru oameni sau animale;

b) carnea sau produsele din carne să provină din țări terțe, incluse în lista elaborată conform art. 3 alin. (1), din care importul nu este interzis. Astfel de carne sau produse din carne nu pot părăsi teritoriul României cu destinația către un stat membru al Uniunii Europene.

(6) În toate cazurile, după inspecția la care se referă alin. (1), certificatul trebuie să fie întocmit astfel încât să indice clar modalitatea de utilizare a cărnii sau a produselor din carne.

Art. 26. — Carnea proaspătă sau produsele din carne din fiecare transport autorizat pentru a circula pe teritoriul României de către autoritatea veterinară competentă, în baza unei inspecții la care se face referire la art. 25 alin. (1), trebuie să fie însoțite de un certificat care corespunde, ca prezentare și conținut, modelului prezentat în anexa nr. 2 la Norma sanitară veterinară privind stabilirea procedurilor controalelor veterinare la punctele de inspecție de frontieră din România asupra produselor provenite din țări terțe, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 343/2002, atunci când este expediată către România. Acest certificat trebuie:

a) să fie întocmit de medicul veterinar oficial de la postul de inspecție de frontieră sau de la locul de depozitare;

b) să fie emis în ziua încărcării în scopul expedierii cărnii proaspete către România;

c) să fie întocmit în limba engleză și limba română, cel puțin;

d) să însoțească transportul de carne proaspătă sau de produse din carne, în original.

Art. 27. — Toate cheltuielile implicate ca rezultat al aplicării art. 25 și 26 și, în special, costurile inspecției cărnii proaspete sau a produselor din carne, costurile de depozitare și costurile de distrugere a acestor sortimente de carne sau produse din carne, atunci când este necesar, trebuie să fie suportate de expeditor, de destinatar sau reprezentantul lor legal, fără compensare de către România.

CAPITOLUL VI

Prevederi comune

Art. 28. — (1) Autoritatea veterinară centrală trebuie să elaboreze și să comunice Comisiei Europene listele:

a) posturilor de inspecție veterinară de frontieră pentru importul de bovine, ovine sau caprine și porcine;

b) posturilor de inspecție veterinară de frontieră pentru importul de carne și produse din carne.

(2) Aceste posturi de inspecție veterinară de frontieră trebuie să fie autorizate în conformitate cu procedura națională.

(3) Pentru ca posturile de inspecție veterinară de frontieră, la care se face referire la alin. (1), să fie autorizate, acestea trebuie, în special, să aibă spații necesare pentru efectuarea inspecțiilor veterinare și dezinfectie, pentru îndepărtarea deșeurilor de furaje, a resturilor, a gunoiului, a urinei și a altor deșeuri.

(4) Pentru ca posturile de inspecție veterinară de frontieră, la care se face referire la alin. (1), să fie autorizate, acestea trebuie să dispună cel puțin de:

a) spații de inspecție suficient de mari pentru a face posibilă efectuarea inspecțiilor veterinare în mod normal;

b) spații adecvate de refrigerare și congelare;

c) cameră adecvată de decongelare;

d) un laborator.

(5) Responsabilitatea pentru inspecțiile veterinare trebuie să fie asumată de un medic veterinar oficial. Acesta poate fi ajutat la efectuarea sarcinilor pur practice de tehnicieni veterinari instruiți special în acest scop.

(6) Autoritatea veterinară centrală trebuie să stabilească proceduri de verificare a punctelor de inspecție de la trecerea frontierei. Experții veterinari trebuie să verifice dacă spațiile din posturile de inspecție îndeplinesc condițiile prezentului articol și dacă inspecțiile sunt efectuate în conformitate cu prezenta normă sanitară veterinară. Condițiile aplicării prezentului alineat și în special numirea experților veterinari și procedurile de verificare trebuie să fie determinate conform procedurii naționale.

Art. 29. — Autoritatea veterinară centrală trebuie să pună în aplicare reglementări și prevederi administrative necesare pentru a se conforma prezentei norme sanitare veterinare.

Art. 30. — Prezenta normă sanitară veterinară nu trebuie să fie aplicată pentru importul din țări terțe de carne proaspătă la care se face referire la art. 1 sau de produse din carne înaintea intrării în vigoare a prevederilor adoptate, în conformitate cu procedura națională, în scopul efectuării celor necesare stabilirii listei prevăzute în art. 3.

Art. 31. — Atunci când se aplică prevederile art. 8 și 15, condițiile stabilite conform procedurii naționale pentru importul efectuat din țări terțe trebuie să fie cel puțin la fel de stricte ca cele pe care aceasta le aplică în cadrul comerțului cu statele membre ale Uniunii Europene.

Art. 32. — Prezenta normă sanitară veterinară nu trebuie să afecteze drepturile și obligațiile rezultate din acordurile de sănătate a animalelor finalizate între unul sau mai multe state membre ale Uniunii Europene și unul sau mai multe state nemembre, înainte de data adoptării prezentei norme sanitare veterinare. În măsura în care aceste acorduri nu sunt compatibile cu prezenta normă sanitară veterinară, autoritatea veterinară centrală trebuie să folosească toate mijloacele corespunzătoare pentru a elimina incompatibilitățile.

Art. 33. — Autoritatea veterinară centrală trebuie să pună în aplicare reglementări și prevederi administrative necesare pentru a se conforma prevederilor prezentei norme sanitare veterinare și să notifice imediat acest fapt Comisiei Europene. Atunci când autoritatea veterinară centrală adoptă măsurile menționate mai sus, acestea trebuie să conțină referiri la prezenta normă sanitară veterinară sau trebuie să fie însoțite de o asemenea referire cu ocazia publicării lor oficiale. Metodele de realizare a unei astfel de referințe trebuie să fie stabilite de către autoritatea veterinară centrală.

Art. 34. — (1) Autoritatea veterinară centrală va lua măsurile administrative adecvate pentru a sancționa orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(2) Autoritatea veterinară centrală poate completa, modifica sau abroga total ori parțial prevederile prezentei norme sanitare veterinare.

(3) Atunci când autoritatea veterinară centrală adoptă măsurile menționate la alineatele precedente, trebuie să facă o referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară.

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

O R D I N
**pentru aprobarea Prescripției tehnice PT R 17-2003, ediția 1, „Cerințe tehnice
privind proiectarea, construirea, montarea, exploatarea și verificarea tehnică
a ascensoarelor de construcție specială pentru materiale“**

În aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.340/2001 privind organizarea și funcționarea Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 21 ianuarie 2002,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul industriei și resurselor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Prescripția tehnică PT R 17-2003, de construcție specială pentru materiale“, cuprinsă în ediția 1, „Cerințe tehnice privind proiectarea, construirea, montarea, exploatarea și verificarea tehnică a ascensoarelor anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.
Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 20 februarie 2003.
Nr. 104.

*) Anexa se publică ulterior.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
